

„Hej, lepi golobici! Spustite se dol k meni za trenutek!“

In komaj sta bili na tleh, jima reče Zelenka: „Čujta! Storita mi uslugo! Dobroto vama tisočkrat poplačam. Rada bi zletela z vama tja gor pod modro nebo. Ali me bosta nesli? Če ustrežeta prošnji, hočem vama biti hvaležna vse svoje življenje!“

„Kako? Saj nimaš peruti! Brez peruti pač ne moreš z nama!“ se je začudila starejša golobica.

„To te ne sme skrbeti, zakaj stvar sem dobro premislila!“ je pristavila Zelenka. „Glej, tu imam vejico. dovolj je močna. Vzemita je vsaka na enem koncu v kljun in jo trdno držita! Jaz se s čeljustimi poprimem na sredi, vedve vzletita, in z vama se vzdignem tudi jaz!“

Rečeno, storjeno! Že so krožile po zraku vse tri živalce, in Zelenka je bila presrečna, zakaj želja se ji je izpolnila.

Z nabuljenimi očmi in odprtimi usti so gledale njene tovaršice za njo, ko se je vedno bolj oddaljevala in se dvigala vedno više k zlatemu solncu.

Začudili so se ptiči, ko so zazrli spotoma v zračnih višavah to čudno družbo. Ta izum jih je jako iznenadil, da čivkali so v pritrdjevanje: „To je pa nekaj posebnega! Lepa misel! Živel! naši golobici!“

Zelenki se je krčilo srce jeze, ko je čula, da gre vsa hvala golobicama. To pa, to! Saj je ona izumiteljica tega načina potovanja. Nihče ji ne sme kratiti pravic! Hlepela je po slavi, zakaj tudi ljudje so se zbirali po cestah in opazovali čudno prikazen. Jeza je kuhala v njej in razsrjena je začela kričati: „Jaz sem to izumila, ne pa golobici! Moja je zasluga, da bodo odslej lahko letale tudi žabe po zraku!“

Ali — ojoj! Ko je odpila usta — štrbunk — je zviška padla na zemljo in se — ubila.

Bog.

Dom Ti je nebo visoko,
dom Tvoj zemlje širni krog,
Tvoje morje je globoko —
vedno in povsod si, Bog!

Gledaš, sodiš moja pota,
veš, kaj v srcu mi živi,
in boli Te vsaka zmota,
vse Te dobro veseli.

Duša, v božji dar prejeta,
Tebe čista moli naj,
da jo Tvoja volja sveta
dvigne kdaj v nebeški raj!

Simon Palček.

